

Кирилъ Георгиевъ

КЪМЪ ЖЕЛАНИЯТЪ БРЪГЪ

Роди се той нѣвга
и волень отрасна
подъ сѣнката черна
на бойниятъ ножъ,
а днесъ той на орда
посъ нала страшна
застаналъ е гордо
отпреде имъ вождъ.

Отречени всички
отъ Богъ и сждбата
съ надежда последна
остали сега,
тѣ волно поематъ
на черна фрегата
посоката бледа
къмъ чужда страна,

що нежно катъ майка
тя тѣхъ ще прислони
въ предѣлтъ си плоденъ
безбрѣжно широкъ,
и тамъ замечтани
срѣдъ ширни простори
ще найдатъ най-сетне
жадуванъ животъ

Но пжтя е страшенъ
бушува морето
и лами стоглави
вредъ сѣкашъ реватъ,
роптаятъ вълнитъ
тъмнѣе небето
платната въ простора
тревожно плющятъ.

Но здраво уловилъ
кормилото вито
фрегата насочва
въвъ правия пжтъ,
безстрашно, спокоенъ
презиращъ открито
стоящата близо
отпреде му смъртъ.

Напредва фрегата
низъ пжтя невѣрни
подъ плаща коприненъ
на черниятъ флагъ,
матрозитѣ пѣятъ
балади за бури
догонвайки бавно
далечниятъ брѣгъ.

Босякъ

ДЖБЪ И ЯБЪЛКА

На баира, всрѣдъ полето,
мждри се вѣковенъ джбъ,
врѣхъ извисилъ въ висинето
клони шири — страшна грѣдъ

Здраво корени закрепилъ
на баира въ твърда грѣдъ,
той осмива ябълката,
що расте въ дола отвждъ.

— Хей, дребнава, непотрѣбна,
въ низината що шумишъ,
мойта сѣнка те засѣга —
ти треперишъ — я ме вижъ!

Преживѣвамъ вѣковетѣ,
всрѣдъ простора властелинъ,
на природата красива
благороденъ нейнъ синъ.

Къмъ земята клони свела
ябълката си шуми
и на джба отговаря:
— Чуй дребнава мене ти:

Благородство се познава
не по дълго живѣлъ родъ,
не въ дървото, по грамадность,
а по неговия плодъ.

Еми Христовъ

ПЛАЧУЩА ВЪРБА

(балада)

Край брѣгътъ на езеро кристално,
помнятъ гробъ отдавна тамъ;
гробъ самотенъ, гробъ на жалби,
чийто кръстъ стърчелъ едвамъ.

Този гробъ на млади момъкъ билъ е,
далъ животъ за роденъ край!
този гробъ въ пазвитѣ си скрилъ е
една душа, — катъ китенъ май!

Волна, душа, съсъ стремежи,
пълна съ блѣнове, мечти;
и сърдце, — любовъ, копнеки,
любовъ — пламъкъ и лжи...

Край брѣгътъ на езеро кристално,
помнятъ гробъ отдавна тамъ;
гробъ срѣдъ бурени и жалби,
чийто кръстъ стърчелъ едвамъ...

*

Отдавна туй е, — едва се помни...
прѣсенъ гробъ билъ е тогазъ...
тукъ девойка съ плачъ, ридание,
идвала е самъ — сама...

Идвала е вечеръ — късно,
въ ранна утринъ — предъ зори
и тукъ плакала надъ кръстътъ, —
надъ левента си... заритъ!

Съ китки росни кичела душа му,
съ жаръ цѣлувала прѣстъта,
тя молила го да стане:
— Пригърни ме, о, мечта!..

Но всуе! — припадала сломена...
шумѣло езерото салъ
и заридвалъ вѣтъра стихиятъ,
надъ девойкина печаль...

И ра тварялъ гроба пазва черна,
самъ излизалъ момъкъ — блѣнъ
и цѣлувалъ любовта си
следъ туй легалъ въ гробъ студень!..

Отдавна туй е, — едва се знае...
прѣсенъ гробътъ билъ тогазъ...
тукъ девойка съ плачъ, ридание,
идвала е самъ — сама...

*

Следъ месецъ — два било е то. Тамъ, —
надъ гробътъ, — тя сама
кръстъ пригръщала презъ рамо,
кръстътъ — своята тжга!

И съ молитвено смирение,
както плакала, — така,
тя предала душата си, —
кръстъ станала тя сама!

Следъ това надъ гробъ хладенъ,
отъ сълзи и отъ тжга; —
израснало — дърво жално, —
дърво — пла-уща върба...

И сега братъ, като минешъ
покрай свиснала върба, —
знай, това е черна мжка
на тазъ плакала мома!!!

РЕСПЕКТЪ ЗА
ЛИТЕРАТУРА